

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 917: Trái Lời Phật Dạy, Bèn Là Phàm Phu

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 078)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Trái lời Phật dạy, bèn là phàm phu.】

Đức Phật giảng rằng bốn tướng (ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng) vốn là tri kiến của phàm phu, cho rằng vạn pháp là thật có, đây chính là cái thấy của phàm phu. Tri kiến này cũng chính là điều mà trong các buổi giảng chúng ta thường nhắc đến: tri kiến luân hồi, tâm luân hồi, kiến chấp luân hồi. Tri kiến này là tri kiến luân hồi, là hoàn toàn sai lầm.

Đức Phật chỉ cho chúng ta chân tướng là gì? Chân tướng chính là hết thấy pháp đều vô ngã, vô nhân, vô chúng sanh, vô thọ giả. Đây là chân tướng mà Đức Phật nói với chúng ta: hết thấy pháp đều không có tự thể, điều này quý vị nhất định phải biết. Hết thấy pháp đều do nhân duyên sanh ra, mà “duyên” cũng là không, cũng là giả tạm, cho nên mới nói “đương thể tức không, liễu bất khả đắc” (ngay nơi bản thể vốn là không, trọn chẳng thể được), sát-na chín trăm lần sanh diệt. Kinh Lăng Nghiêm nói rất hay: “*Đương xứ xuất sanh, đương xứ diệt tận*” (sanh ra ngay tại chỗ đó, diệt đi ngay tại chỗ đó), “*Tùy chúng sanh tâm, ứng sở tri lượng*” (Tùy theo tâm chúng sanh, ứng với mức độ nhận biết của họ). Nói thật quá đối thấu triệt! Những lời này đều mang ý nghĩa là vô ngã, vô nhân, vô chúng sanh, vô thọ giả; đây chính là nói lên sự thật chân tướng.

Thấu rõ chân tướng rồi, đối với hết thấy pháp, chẳng những là hết thấy pháp ở bên ngoài, mà ngay cả thân thể của chính mình, quý vị cũng tuyệt đối không còn tham trước, không bao giờ còn chấp trước nữa. Chấp trước chỉ là một vọng tưởng, một vọng niệm, tuyệt đối không phải là sự thật. Hơn thế nữa, trên thực tế vạn pháp, bất cứ một pháp nào, quý vị tuyệt đối không thể nào chấp giữ được. Quý vị muốn “được”, thì làm gì có chuyện đó, đó là chuyện không thể nào xảy ra; chẳng những hết thấy pháp quý vị không nắm bắt được, mà ngay cả cái thân thể này quý vị cũng không thể được. Nó sanh diệt trong từng sát-na,

làm sao quý vị có thể “được”? Tâm cũng không thể được. Phần sau của Kinh Kim Cang dẫn chúng ta chưa học tới, nhưng có câu: “*Quá khứ tâm bất khả đắc, hiện tại tâm bất khả đắc, vị lai tâm bất khả đắc*” (Tâm quá khứ không thể được, tâm hiện tại không thể được, tâm vị lai không thể được). Thân không thể được, quý vị nghĩ tâm chắc là có? Nhưng tâm cũng trọn chẳng thể được. Thân tâm đều không thể được, vậy quý vị còn nhọc công mưu cầu điều gì nữa? Chỉ là một trường không!

Cổ đức nói chẳng sai: “*Vạn ban tương bất khứ, duy hữu nghiệp tùy thân*” (Muôn thứ đều chẳng mang đi được, chỉ có nghiệp là theo sát bên mình). Nghiệp chính là vọng tưởng của quý vị, là cái tập khí vọng tưởng, phân biệt, chấp trước này. Thật rắc rối! Nó trói buộc quý vị, mãi mãi không dứt ra được, đó gọi là “nghiệp tùy thân”. Tại sao quý vị lại nuôi dưỡng một thứ tập khí như thế này? Nếu xả bỏ được cái tập khí này đi, thì gọi là Phật Bồ Tát. Thiền tông nói “Bản lai diện mục trước khi cha mẹ chưa sanh”, đó chính là nó đấy. Đó chính là bộ mặt thật xưa nay trước khi cha mẹ chưa sanh ra. Quý vị phải có thể xả bỏ, phải có thể buông xuống, buông xuống là được rồi. Đoạn văn sau cùng đã chỉ rõ ra ý nghĩa này.